75 років Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 88. ДЖЕРЗІ СИТИ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 10-го ТРАВНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 10, 1968 No. 88. VOL. LXXV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 9 травня, 1968

В АМЕРИЦІ

ФЕДЕРАЛЬНЕ БЮРО ІНВЕСТИҐАЦІЇ шукає за вбивником негритянського провідника д-ра Мартина Лютера Кінґа не тільки в цій країні, але і в численних інших державах, також і в далекій Австралії. Вбив д-ра Кінґа Джеймс Ерл Рей, який вживав і другого прізвища Еріка Старва Ґолта. Ерік Старво Голт втік із тюрми 23-го квітня 1967, і 4-го квітня 1968 року вбив д-ра Кінґа. Еф Ві Ай тепер опублікувало ще дві нові фотографії цього злочинця, додаючи їх до давніших трьох його світлин. Одне фото з січня ц.р. в Каліфорнії, а друге з листопада 1967-го року з Мехіко.

ДОРАДЧА РАДА ПРИ СЕКРЕТАРЕВІ внутрішніх справ Стюартові Л. Юдоллові схвалила проєкт встановити або збільшити 11 національних парків та історичних місцевостей. Згідно з цим пляном мали б встановити великий 166,000 акровий Національний парк в Міннесоті, над озерами Рейні, Кабетоґама і Намакан. В цьому парку було б коло 60,000 акрів води. Інший парк мав би бути в повіті князя Джорджа в Мериленді біля Вашинґтону, і ще інші в Арізоні та Юта, Північній Каролайні, Огайо, Тексасі, Пенсилвенії та Південній Каролайні.

ТРИ ПЕРЕЩІПЛЕННЯ СЕРЦЯ ВІДБУЛИСЯ в Гюстоні в Тексасі впродовж п'ятьох днів. 7-го травня перещіплено серце 62-річному урядовцеві шпиталю Дж. М. Стаквішові. Йому дали серце 36-річного Кларенса Нікса який помер внаслідок поранень голови, які він мав під час бійки від 23-го квітня. В цьому самому шпиталі ім. Святого Луки в неділю вночі 5-го травня перещіплено серце 48-річному Джеймсові Б. Коббові, а в п'ятницю 3-го травня з успіхом перещепили лікарі серце Евереттові Клер Томасові. Лікарі заявляють, що всі ці пацієнти мусять жити в непевності кілька, або і кільканадцять днів, бо не знати, як їхні організми реаґуватимуть на чужі тіла, що їм перещепили. 8-го травня помер Кобб внаслідок інфекції, яка виникла мабуть тому, що його організм не прийняв тих ліків, що йому давали на те, щоб організм прийняв чуже серце.

„СУРМИ СВІДОМОСТИ" — так має називатися книжка, яку 26-го червня видасть Видавництво Гарпер енд Роа, і якої автором є покійний негритянський провідник д-р Мартин Лютер Кінґ. Ця книга — це немов заповіт д-ра Кінґа, який вірив в те, що за допомогою ненасильних демонстрацій може негритянське населення добитися того, що Конґрес схвалить законопроєкт в користь негрів. Д-р Кінґ твердив, що війна у В'єтнамі вимагає фондів, і внаслідок цього ЗСА не можуть дбати про негритянське населення. Тому д-р Кінґ виступав проти війни у В'єтнамі. Наступник Кінґа о. Ебернеті продовжує ненасильні демонстрації свого попередника.

ДОВЖИНА ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ ЗАЛЕЖИТЬ від району, в якому людина живе. До такого висновку прийшли дослідники з Крайового Контрольного Центру Хронічних Недуг. Вони ствердили, що досліджувані особи у віці від 45-ох до 64-ох років вмирають по 2,100 осіб на 100,000 осіб, коли вони живуть на сході ЗСА, на приклад в Скрентоні або Вілкс-Беррі, Па. Це є майже двічі більший відсоток в порівнянні з особами, які живуть в центральній Небрасці. Там є майже найменший відсоток смертних випадків в цілій цій країні. Статистик Герберт Савер заявляє, що треба дальших студій, щоб знайти причини цього дивного явища.

У СВІТІ

В МУНІЦИПАЛЬНИХ ВИБОРАХ У ШОТЛЯНДІЇ, які відбувалися по містах цієї країни в середу 8 травня п. р., шотляндські націоналісти здобули видатну перемогу, вибираючи майже 100 своїх представників до міських рад. Шотляндська націоналістична партія, яка шість років тому нараховувала всього 2 000 членів, одержала у виборах понад 350 000 голосів. Британська Партія Праці зазнала в цих виборах важкої поразки. Вимагаючи окремого парляменту для Шотляндії, націоналісти плянують добиватися збільшення кількости своїх представників у британському парляменті, в якому Шотляндія була репрезентована 71 послом на всіх 360, здебільшого лейбористами.

КОМУНОКИТАЙСЬКА СТУДЕНТСЬКА ГАЗЕТА В КАНТОНІ виступила з вимогою покарати смертю трьох видатних комуністичних діячів, усунених від проводу в березні цього року: Янґа Ченґ-ву — виконуючого обов'язки шефа генерального штабу армії, Ю Лі-чіна — політичного комісара летунських збройних сил і Фу Чунґ-пі — команданта Пекінського ґарнізону. Усіх їх обвинувачують у змові для усунення Мао Тсе-тунґа й захоплення влади.

ТУНІЗІЯ ЗІРВАЛА ДИПЛОМАТИЧНІ ВЗАЄМИНИ З СИРІЄЮ. Безпосередньою причиною тієї події стала промова одного з сирійських головачів з гострою критикою туніського президента Габіба Бурґіби. Туніський уряд наказав всім ченам сирійської дипломатичної місії негайно виїхати. Ця остання подія підкреслює незгоду всередині арабського світу. Сирія належить да найбільш русофільських, протизахідніх і протиізраїльських держав, а Тунізія до найбільш примирливих супроти Заходу.

У КОМУНІСТИЧНІЙ ПІВНІЧНІЙ КОРЕЇ ПРОГОЛОШЕНО, що північні корейці окружили і живими схопили кількох „американських аґентів", які прокралися на північно - корейську територію задля підривносаботажної роботи. Американське й південно - корейське командування рішуче заперечило тій вістці, ствердивши, що такої події ніколи не було.

КОМУНІСТИЧНІ ВЛАСТІ В ПЕЙПІНҐУ ВИДАЛИЛИ голову французької пресової аґенції Франс-Пресс, Жана Вінсента, який працював там від лютого 1966 року. Впродовж останнього року китайські комуністи видалили трьох совєтських пресових кореспондентів, одноого юґославського, одного чеського і трьох японських. Тепер на ввесь Комуністичний Китай є там тільки чотири західні кореспонденти, два совєтські, два польські, один мадярський і 5 японських.

ЗАХІДНЬО - НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР КУРТ ҐЕОРҐ КІЗІНҐЕР ВИГОЛОСИВ у парляменті промову з насвітленням останніх частинних виборів. Він рішуче заперечив, наче б погрожувало відродження нацизму, але перестерігав проти підтримування скрайньої правої партії Націонал - демократичної, що зискала у виборах в Баден - Вюртембергії 9.8% всіх голосів. Кізінґер ствердив, що націонал - демократи завдячують свій успіх невдоволенню широких верств населення з приводу труднощів хліборобів та демонстрацій лівих студентів. Але він перестерігав, щоб „гнів не був спонукою до політичних дій".

Конґресова Конференція схвалила збільшити податки і зменшити бюджет на $6 більйонів

Вашинґтон. — Конґресова Конференція 8-го травня схвалила збільшити прибуткові податки на 10 відсотків. Це збільшення мало б обов'язувати особи з важністю взад, від 1-го квітня ц. р., а промислові корпорації від 1-го січня ц. р. Десятивідсоткове збільшення мало б бути від висоти теперішнього податку, а не від прибуткової суми, це значить, що хто досі платив 100 дол. податку, то мав би платити 110 дол. Але Конференція одночасно додала до тексту про збільшення податків заввагу, що Уряд повинен зменшити федеральні видатки на 6 більйонів дол. Президент Джансон заявляв, що Уряд може погодитися на 4-більйонове зменшення бюджету. Досі не знати, як Уряд зареаґує на рішення Конференції. Урядовий проєкт бюджету на 1969-ий рік виносить 186.1 більйона дол., Спільна Конґресова Конференція обмежила його до 180.1 більйона дол. Представник республіканців в Палатній Комісії Способів і Засобів Джан В. Бирнс заявив, що голосує за збільшення податків і зменшення бюджету. Сподіваються, що президент Джансон, хоч і гостро критикував проєкт зменшити бюджет на 6 більйонів, дол., то таки погодиться на плян Конґресової Конференції. Президент від серпня 1967-го року домагається, щоб Конґрес збільшив прибуткові податки, щоб припинити інфляційний тиск на доляр та щоб збільшити довір'я до американського доляра за кордонами цієї країни. Схвалений проєкт Конґресової Конференції мають затвердити обидві Палати Конґресу та підписати Президент, щоб він став законом.

Рокефеллер називає Ніксона „законодавцем", а себе „виконним адміністратором"

Міннеаполіс, Мінн. — Нюйоркський губернатор Рокефеллер, промовляючи до більше як 7.000 студентів, вперше згадав про різницю між ним та його партійним противником колишнім віцепрезидентом Ричардом М. Ніксоном. Досі він не згадував Ніксона, не хотячи розбивати партійної єдности. Він сказав, що він сам є „більше аґресивним", коли треба знаходити нові шляхи для розв'язки спеціяльних і економічних проблем, перед якими стоїть тепер Америка. Ніксон є більше консервативний в цій ділянці. Колишній віце-президент, на думку Рокефеллера, є „законодавцем", а він сам уважає себе за адміністратора, який займає високе виконне становище. Студенти оваційно вітали нюйоркського губернатора. Рокефеллер сказав, що давніше Уряд цієї країни відограв головну ролю при розв'язуванні різних проблем. До великої депресії робила це Республіканська Партія, пізніше Демократична.

В квітні число затруднених виносило 75.1 мільйона, безробітних було 2,491,000

Вашинґтон. — Статистичне бюро при Департаменті Праці стверджує, що в квітні цього року число безробітних становило 3.5 відсотка всіх робітних сил країни, найменше від січня 1953-го року. Але число безробітних між негритянським населенням було майже двічі більше, бо 6.7 відсотка. В березні число безробітних виносило 3.6 відсотка. Число затруднених в квітні виносило 75,100,000, а число безробітних — 2,491,000. Промислові робітники, яких є коло 45 мільйонів, діставали за одну годину праці пересічно 2.79 дол., на 20 центів більше, як в березні, і їхня пересічна тижнева заробітна платня становила 104.63 дол. Та відсоток безробітних в більших містах становив 7 відсотків всіх робітних сил. Комісар від статистики в Департаменті Праці Артур М. Росс заявляє, що Конґрес повинен схвалити ті законопроєкти, які предложив Уряд президента Джансона, щоб можна було зменшити високий стан безробітних в більших містах цієї країни, де живе вбоге населення, негритянське і біле, яке не має фахового вишколу, і тому не може дістати праці.

Домагаються оркестри нар. інструментів

Кращі київські композитори і мистецькі виконавці, в тому Л. Ревуцький, Г. Майборода, А. Кос-Анатольський, К. Домінчен та ін. поставили на сторінках „Культури і Життя" з 28 квітня вимогу, щоб в Україні нарешті була створена репрезентативна оркестра українських народних інструментів. У відкритому „Листі до редакції" вони писали, між іншим, наступне: „Всі ми захоплюємося чудовим звучанням бандури, цимбал, сопілки, кожного з нас милує своєрідність виконавських прийомів і віртуозна техніка „троїстої музики". Але державної оркестри українських народних інструментів, на жаль, ми досі не маємо, хоч розмови про необхідність утворення точаться чи не з перших післявоєнних років." Можна припускати, що цю пропозицію зустрінуть з ентузіязмом сотні тисяч людей в Україні, але важко сподіватись підтримки від „урядових" київських квіслінґів.

ЗАПОВІДАЮТЬ МОЖЛИВІСТЬ ПОШИРЕННЯ РОЗМОВ ПРО ЗАМИРЕННЯ У В'ЄТНАМІ

Париж. — Міністер закордонних справ Франції Моріс Куве де Мурвіль висловив свою віру в те, що племінарні розмови між представниками ЗСА і Північного В'єтнаму, які починаються в п'ятницю 10 травня ц. р. в Парижі, будуть поширені в своєму засягу до політичних переговорів в справі миру у В'єтнамі. Висловив де Мурвіль це своє сподівання під час засідання французького уряду, яке відбулося під проводом президента Ш. де Ґолля в середу 8 травня ц. р., додаючи водночас, що будуть відбуватися майбутні мирові переговори при участі тих самих делеґацій і без зміни місця їх відбування. В урядових колах Вашинґтону прийнято заяву де Мурвіля без коментарів, але ж політичні обсерватори думають, що поширення засягу розмов у Парижі до рівня мирових переговорів є також бажанням З'єднаних Стейтів Америки. Найпершою темою племінарних розмов мала б бути справа припинення бомбардування Північного В'єтнаму і в дальшому мали б бути обговорені „інші питання". Перша зустріч між представниками ЗСА і Північного В'єтнаму, що її на думку поінформованих кіл відкриє офіційно де Мурвіл, буде дуже короткою, властиві розмови почнуться щойно в понеділок 13 травня ц.р. Приїзд північно-в'єтнамської делеґації сподівалися в Парижі на четвер 9 травня; в середу 8 травня ця делеґація перебувала в Москві.

Комуністи втратили 2,000 вояків у нападах на міста у В'єтнамі

Сайґон. — В останньому наступі на південно-в'єтнамські міста в 11 провінціях комуністи втратили понад 2.000 вояків вбитими, не досягнувши жадної стратегічної мети. Американці втратили 30 вбитими і 323 пораненими, а південно-в'єтнамські втрати виносять 181 вбитих і 608 поранених — подає американське командування. Теористична акція комуністів в деяких містах, зокрема в китайській дільниці Сайґону, ще продовжується, але виразно втратила на силі та не становить жадної поважнішої загрози. Комуністи не потрапили дістати підкріплення і тому напади із зовні міста майже цілком припинились, продовжується ще тільки деяка терористична акція в самому місті, від якої найбільше терпить цивільне населення. Не було живішої акції також в інших містах, тільки у віддаленому на 350 миль на північ від Сайґону місті Дананґ впало 15 вистрілених комуністами ракет, не вчинивши жадної більшої шкоди.

В Москві почалися наради провідників сателітних країн в справі ситуації в ЧСР

Москва. — Після від'їзду очолюваної Александром Дубчеком чехословацької делеґації, яка з кінцем минулого тижня відбувала тут наради з провідниками совєтського уряду й партії в справі здійснюваних тепер реформ у ЧСР, до Москви пробули в середу 8 травня лідери чотирох східньоевропейських комуністичних держав, тісно пов'язаних із Совєтським Союзом. Приїзд Тодора Живкова з Болгарії, Яноша Кадара з Угорщини, Вальтера Ульбріхта із Східньої Німеччини та Владислава Ґомулки із Польщі доводив би на думку політичних обсерваторів, що тут відбудеться конференція, темою якої буде ситуація в ЧСР. Провідники комуністичних режимів Східньої Европи дуже занепокоєні розвитком подій у ЧСР, зокрема проводжуваною там демократизацією, і хотіли б одержати докладніші інструкції від кремлівських вождів, якої політики вони мають дотримуватися у своїх країнах. Факт, що після від'їзду чехословацької делеґації совєтська преса надрукувала заяви Дубчека й інших представників ЧСР із запевненням про дружбу із СССР і підкресленням тісних військових і господарських взаємин між обома країнами, мав би свідчити про те, що Совєтський Союз погодився подекуди на конечність здійснюваних в ЧСР реформ і що він буде старатися злаґіднити вороже ставлення „ортодоксійних" комуністичних режимів Болгарії, Угорщини, Східньої Німеччини та Польщі до ліберального режиму Дубчека в ЧСР.

ІРАНЦІ ІНФОРМУЮТЬ ПРО „МОВЧАЗНИХ УЧАСНИКІВ ТЕГЕРАНСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ"

Тегеран, Іран. — Велика місцева газета „Журналь де Тегеран", що виходить французькою мовою, у числі з 4 травня надрукувала репортаж під наг. „Мовчазні учасники Тегеранської Конференції", виділивши чорним шрифтом наступну вступну фразу: „В Конференції Прав Людини беруть участь відомі державні діячі багатьох країн, кожний вислів яких уважно нотує преса, а їхні промови йдуть для збереження в архівах ОН. Але в цій Конференції беруть участь також мовчазні шановні панове, які занотовують все, що тут відбувається, і старанно збирають всі документи з Конференції". Між ними, — пише „Журналь де Тегеран", — є достойний єпископ, якого оточують його супровідники великою увагою. В перерві між сесіями ми розговорились із цією групою, в якій ніхто не має позначки однієї з офіційних делеґацій. Їх прибуло сюди семеро — представників українців у діяспорі, і вони тут провадять свою „закулісну конференцію". Вони прибули з Франції, Канади, ЗСА, Арґентини. Цих промовців ніхто не чує, але вони — це ті люди, які всім серцем прийняли кожний пункт затвердженої нами Універсальної Деклярації Прав Людини і які дають нам оптимістичні надії на вартість Деклярації". Далі газета подає докладні відомості про Архиєпископа УПЦеркви Мстислава, який „прибув до Тегерану з меморандум про становище Церкви на Сході Европи. До меморандуму додано великий список зліквідованих та переслідуваних релігійних діячів, поетів, письменників, в тому й мусульман. „Цей меморандум, заз- начає газета, був адресований 22 квітня п. У Танові, а тепер переданий на Конференції". „Журналь де Тегеран" розповідає й про інших учасників - українців: д-ра Мусіяновича, д-ра В. Душника, о. д-ра В. Кушніра, згадує про ред. Сосновського, д-ра Квітковського, д-ра Галайчука, інформуючи про трьох перших, кого вони представляють та зазначаючи, що Україна була незалежною державою і що семеро українських представників домагаються для України конституційних прав. „Вони прибули сюди з почуттям братерської солідарности з усіми у світі, хто змагається за реальне здійснення прав людини, для кого Декларація Прав Людини є реальністю".

Цитовану інформацію треба вважати за одну з найважливіших для української акції в Тегерані, як зважити, що вона подана в газеті французькою мовою, зрозумілою для більшості дипломатів, учасників конференції.

„Найбільш популярні"

Владика Мстислав у картці до „Свободи", висланій з Тегерану 4-го травня, м. і. інформує: „Хоча дія незалежних українців тут сьогодні дуже обмежена, зокрема становищем іранського уряду, який посилює свої контакти з СССР та одержує від Москви чимало різних економічних концесій, проте наша група може найбільш популярна на цій конференції, очевидно своєю активністю та новими контактами". Цитована вгорі стаття з іранської газети потверджує слова Владики. (Гл. редакційна стаття: „Українці в Тегерані" на 2-ій сторінці в цьому числі „Свободи").

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

УКРАЇНСЬКИЙ ВІННІПЕҐ ПРОТИ НАСИЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Вінніпеґ. — Відгукуючись на заклик Секретаріяту СКВУ, українські товариства і організації цього міста влаштували у неділю 28 квітня маніфестації під пам'ятником Невідомого Вояка і Тараса Шевченка та протестаційне віче, яким провадив голова Відділу КУК М. Новицький. Перед тим в українських церквах відбулись Богослуження в інтенції українського народу. Тижневик „Поступ" повідомив, що на маніфестаціях під пам'ятниками не було тієї маси українців, якої можна було сподіватись з такої нагоди: „дехто виправдує це слабою організацією маніфестації, дехто святенними та імпрезами, що припали на той же день". На протестаційному вічі в Авдиторії УНО учасники схвалили відповідну телеграму, яку було переслано Міжнародній Комісії Прав Людини в Тегерані.

АКАДЕМІЯ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

12-го травня, о 6-ій год. вечора, в залі Українського Горожанського Клюбу, 847 Франклін вул., відбудеться Академія для відзначення 50-річчя відновлення Української Гетьманської Держави, проголошеної 29 квітня 1918 року.

Цю Академію переводить під патронатом Українського Конґресового Комітету — Відділ у Філядельфії — Громадський Комітет.

З доручення Громадського Комітету відкриє Академію і вступне слово скаже Дмитро Левчук, а святочну доповідь виголосить д-р Б. Коваль. У мистецькій частині візьмуть участь: Ліда Головаш і Ярослав Пінот-Рудакевич — деклямація, Лев Рейнарович — бас-баритон, Галина Андреадіс — мецосопрано, чоловічий хор „Прометей" під диригуванням інж. Р. Степаняка, піяністи-акомпаніяторки: Богдан Перфецький і Ірина Чума.

КНЯЖИЙ ДАР ДЛЯ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНР

Ню Йорк. — Головна Управа Об'єднання Прихильників Української Народної Республіки інформує, що п. Петро Кулиняк із Честеру пожертвував на потреби Державного Центру УНР суму 1.000 дол. Головна Управа Об'єднання Прихильників УНР постановила вписати того видатного патріота-емерита на листу почесних членів Об'єднання.

БЕЛЬҐІЙСЬКИЙ СВЯЩЕНИК СТВЕРДЖУЄ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РЕЛІҐІЇ В УКРАЇНІ

Брюссель. — Співробітникові журналу „Міруар", який недавно побував в СССР, один чоловік в Україні сказав, що „чутки про релігійну відлигу в СССР не відповідають правді". Повна розповідь про ту подорож бельгійського священика була надрукована, за „Міруаром", у „Християнському Голосі". Один із співрозмовців сказав бельґійцеві, що він не ходить до церкви, бо за те втратив би місце праці.

ЗАКІНЧИВСЯ НОВАЦЬКИЙ ТАБІР В АРГЕНТИНІ

Буенос Айрес. — Команда пластового новацтва назвала цього року табір для пластунів-новаків „Мандрівка по Україні", достосовуючи до такої назви й виховання дітей. Табір відбувся в Пунта дель Есто, новаків було 35, команданткою табору була старша пластунка Христя Воловина.

БУДИНОК УНС І „СВОБОДИ" НА МІСЦІ „ПЕРЕЛЕТНОГО ТАБОРУ" ВАШИНГТОНА

Не тільки громадяни Джерзі Сити, але й тисячі й тисячі людей поза цим надгудсонським містом знають, де стоїть будинок Головної Канцелярії Українського Народного Союзу і „Свободи", але мало хто знає, що на тому місці був колись „перелетний табір" батька З'єднаних Стейтів Америки та їх першого президента, Джорджа Вашинґтона. Також тільки ті, що знайомі з подробицями американської історії, знають, що на цьому місці відбувалися найзавзятіші битви між американцями і англійцями.

Вхід до будинку УНС і „Свободи" є — як відомо — від вулиці Ґренд, а від вулиці Вашинґтона, яка перехрещує Ґренд, відділений цей будинок невеличкою площею з деревами. На цій площі біля схрещення названих вулиць, стоїть пам'яткова таблиця з написом: „ПАВЛЮС ГУК. Тут у 1776 (році) був „перелетний табір" Вашинґтона. Пізніше впродовж цілої війни твердиню вдержали англійці, не зважаючи на американські наступи".

Коротко історія виглядає так, що шмат цієї землі над Гудсоном в 1664-му році купив від індіянів поселенець на ім'я Михайло Павлюсен і вкоротці тут прилучились до нього інші та постало селище, що його назвали „Павлюсовим Закрутом" (Павлс Гук). В цьому селищі і мав Вашинґтон свій „перелетний табір", який здобули британці та розбудували у фортецю, що видержала всі американські атаки аж до закінчення війни.

Пропам'ятна таблиця на площі біля будинку Головної Канцелярії УНС і „Свободи", частину якого видно зліва боку. Сусідній будинок закупила фірма „Колґейт Палмолів" і їх тепер розвалює, щоб на їхньому місці влаштувати площу для постою авт.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Ict. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Українці в Тегерані

Виїзд з різних країн вільного світу кількох видатних українських громадян на спонзоровану Об'єднаними Націями конференцію в Тегерані з нагоди ювілейного Року Прав Людини заторкує найважливішу проблему української визвольної політики: поширити в світі правду про Україну, про большевицький окупаційний режим, про московсько - большевицьку екстермінаційну політику супроти українського народу, зокрема про плянове й послідовне нищення української культури та її творців. Відомо, що український народ переживає подвійну трагедію: ворожу окупацію та байдужність зовнішнього світу. Збройною силою Москва повалила Українську Народну Республіку і своєю впертою і послідовною брехливою пропагандою, веденою впродовж 50-ох років, зуміла впоїти в зовнішній світ переконання, що український народ назагал вдоволений з своєї долі в межах СССР і тому взагалі української проблеми або цілком не існує або існує вона тільки, як внутрішня проблема СССР.

Найбільше лихо з співіснувальної політики Заходу полягає власне в тому, що вона насправді рахується з теперішнім геополітичним станом в Европі, признаючи таким чином усі совєтські завоювання за „статус кво". Свідомі того, що кремлівські правителі надзвичайно вразливі на пункті зберігання непорушности совєтської імперії, ЗСА й інші країни ані на терені Об'єднаних Націй, ані на будь-котрому іншому форумі не заторкують проблеми совєтського колоніялізму. Большевики використовують цей стан, граючи ролю ніби головного оборонця покривджених — муринів в Америці, північних в'єтнамців, чорних автохтонів у Південно - Африканському Союзі і Родезії, чи арабів, що впали жертвою ізраїльської агресії...

Отож наперед було відомо, що на Тегеранській конференції, повноправними учасниками якої можуть бути тільки держави - члени ОН, ніхто з офіційних учасників не зверне уваги на те, що найбільшим порушником конвенції про права людини є московський уряд. Здаючи собі справу з такого стану, на першому Світовому Конґресі Вільних Українців в листопаді минулого року і на окремих нарадах двох його головних організаторів — Українського Конґресового Комітету ЗСА та Комітету Українців Канади — говорено про конечність використати нагоду Тегеранської конференції, щоб з'ясувати її учасникам дійсну правду про Москву, як найбільшого сучасного поневолювача вільних народів і найбільшого ворога самостійної національної особовости поневолених нею народів. Звичайно, інформаційно - освідомна праця наших громадян в кулюарах Тегеранської конференції з їхніми заходами знайти відгук на сторінках місцевої іранської преси та бодай деяких часописів, що вислали туди своїх кореспондентів, — ця жертвенна, метушлива й найвищої похвали гідна праця наших громадян у Тегерані не зможе знівечити наслідків півсторічної совєтської пропаґанди і не проломить муру байдужности зовнішнього світу супроти долі поневолених Москвою народів. Але це власне те лупання скали, що до нього закликали віщі українські пророки, це та дрібна, морочлива, муравлина праця, без якої годі сподіватися перемоги великої, покищо у світі непопулярної ідеї — ідеї визволення України.

Виступи наших громадян у Тегерані потвердили давню правду: всередині нашої вільної громади різні наші партії, середовища і групи можуть вести найпалкіші суперечки, — коли ж будь-хто з будь-котрого гурту боронить назверх українську визвольну справу, боронить українську культуру проти її винищування, всі виступають одностайно, бо всі вони — українські державники. Приявність наших громадян у Тегерані доказала ще раз, що з усіх національних груп в Америці і в цілому вільному світі наша українська національна група, при всіх її недоліках, що їх ми найбільше свідомі, таки належить до найактивніших, якщо не є найактивнішою. Українська вдача така, що ми дуже поквапні до самокритики, а то й самобичування. Недобре недобачати неґативні явища в суспільному житті і промовчувати їх, але також недобре перебільшувати їх та легковажити позитиви й осяги. Фактом є, що в розмовах з представниками інших національних груп в Америці вони з великим признанням, інколи з заздрістю висловлюються про нашу організованість та активність в різних ділянках життя і творчости.

Діяльність українських громадян у Тегерані пригадує теж потребу — жертвенности на політичну оборону прав України, на українську визвольну політику. Політична література, меморіяли, делеґати — на все це треба фондів. Заможня українська вільна громада мусить дати їх — для цієї великої мети.

Степан Женецький

УКРАЇНЦІ ПРЯШІВЩИНИ ДОМАГАЮТЬСЯ АВТОНОМІЇ

Після того, як у січні ц. р. усунуто в Чехо - Словаччині від влади сталініста Новотного, а на його місце обрано Александра Дубчека, в цій комуністичній країні повіяло свіжим вітром: приборкано всевладну політичну поліцію, дозволено відбувати зібрання, встановлено право вільного вислову, скасовано цензуру...

Цей новий курс стараються використати українці Пряшівщини, яких там живе коло 300.000, для поширення своїх національних прав. Як повідомляє тижневик „Нове Життя", що появляється в Пряшеві українською мовою, українці відбувають зібрання і з'їзди, ухвалюють звернення і резолюції, в яких домагаються для себе таких самих прав, як їх мають чехи і словаки.

Звернення Президії КСУТ

11 березня відбулися в Пряшеві наради поширеної Президії Культурного Союзу Українських Трудящих (КСУТ), єдиної української організації на Пряшівщині, на яких ухвалено „Звернення до українців - русинів Чехо - Словаччини".

В цьому зверненні говориться, що, внаслідок грудневих і січневих пленумів ЦК Комуністичної Партії Чехо - Словаччини, почався швидкий процес демократизації. Однією з дуже важливих проблем цього процесу є проблема національних відносин між чеським і словацьким народами та національними меншостями — українською, угорською, польською і німецькою.

„У період культу особи, — говориться в цьому зверненні, — наша ситуація погіршилася. Зліквідовано: реферат українських шкіл, українські шкільні і освітні інспекторати, Союз Молоді Карпат та Українську Національну Раду Пряшівщини. Неправильно вирішено релігійне питання (ліквідація Української Греко - Католицької Церкви — С. Ж.). Багато політичних і громадських діячів безпідставно обвинувачено у т. зв. українському буржуазному націоналізмі, деяких звільнено з роботи або виселено в інші області республіки. Грубих помилок допущено в період колективізації сільського господарства. Внаслідок вищенаведеного багато людей арештовано і засуджено. Маси (українського) населення, позбавлені кращих представників інтеліґенції, були дезорієнтовані і втратили перспективу свого національного розвитку."

У розділі „Чого ми хочемо" вичислено в зверненні все те, чого домагаються українці Пряшівщини від чехословацького уряду. Закінчується звернення так: „Хочемо на засаді рівности з чеським і словацьким народами та іншими національностями будувати спільну батьківщину на благо всіх її громадян. Проголошуємо вірність нашій Республіці, але одночасно вимагаємо від неї узаконнення всіх прав у Конституції".

Нарада українських журналістів Пряшівщини

9-го березня відбулася нарада працівників та дописувачів тижневика „Нове Життя", місячника „Дружно Вперед" та українського радіомовлення в Пряшеві. Ця нарада була скликана „для обговорення наболілих проблем української національної меншости Чехо - Словаччини на сучасному етапі загальнодержавного процесу демократизації".

На нараді схвалено резолюцію, в якій, між іншим, говориться: „Найсправедливішою формою остаточного рішення рівноправности народів у Чехо - Словаччині є федеративна форма держави. А для забезпечення рівноправности для національних меншостей такою формою може бути лише повна політична, економічна та культурна їх автономія, яка повинна бути конституційно кодифікована і здійснена у житті одночасно з врегулюванням державно - правних відносин між чехами і словаками".

В резолюції підкреслюється, що українці масово боролися за нову ЧССР, активно будують та будуватимуть її і за це вимагають повної рівноправности з іншими народами республіки.

Підписану 58 особами резолюцію передано під розгляд Президії КСУТ.

Учасники наради журналістів виявили незадоволення з приводу того, що Президія КСУТ занадто повільно діє у домаганнях прав пряшівських українців в такому важливому періоді змін у Чехо - Словаччині і пропонували вивести з її складу пасивних членів, заступивши їх новими, активними. Президія КСУТ покищо нікого не усунула зі свого складу, але прийняла трьох нових членів, між ними відомих письменників і громадських діячів Юрія Вачу та Івана Мацинського.

Телеграма до члена Програмової комісії Комуністичної партії Словаччини

Учасники наради українських журналістів у Пряшеві вислали 9 березня ц. р. доц. Василеві Капішовському, голові ЦК КСУТ, членові Програмової комісії Комуністичної партії Чехо - Словаччини в Братиславі телеграму такого змісту:

„Актив дописувачів та працівників української преси і радіо в Пряшеві висловлюють свою підтримку політиці прогресивних сил у нашій Батьківщині, започаткованої грудневим та січневим пленумом ЦК Комуністичної партії Чехо - Словаччини. В дусі тієї політики актив констатує, що в процесі демократизації нашого життя неправом обходяться проблеми національних меншостей в ЧССР: українців, угорців, поляків та німців. Цей стан нас занепокоює. Ми вірні республіці, але вимагаємо і рівности в республіці. Від 1945 року українське питання в основному обминалось, не вирішувалось, а внаслідок того ускладнювалось. У практиці створювались умови для повного заникнення української національної меншости. Вимагаємо принципіяльного слова вже під час підготови програми та активної участи заступників української національної меншости в підготові програми КПЧ (компартії Чехо - Словаччини). Ми переконані, що сама лише культурна автономія не є достатньою запорукою повної рівноправности національних меншостей. Внаслідок історичних особливостей розвитку українська національна меншість у ЧССР має власні проблеми. Вимагаємо, щоб вони були повністю респектовані, щоб були надані всі можливості для всебічного, не лише національного та культурного, але в першу чергу політичного та економічного розвитку.

Українська молодь домагається своєї окремої організації

12-го березня в пряшівському клюбі відбулося зібрання української молоді. Про потребу заснування окремої молодечої української організації говорив доцент Юрій Бача. Приявні понад 180 студентів, одноголосно схвалили домагання створити таку організацію і випустили звернення до всієї української молоді в Чехо-Словаччині. Текст того звернення вислано до Союзу Молоді Чехії і Союзу Молоді Словаччини, до ЦК компартії Чехії і ЦК компартії Словаччини, до редакцій газети „Смена" і „Млада Фронта".

У цьому зверненні говориться, що після проганяння німців з Чехо - Словаччини, в 1945 р. українці Пряшівщини створили були свою Спілку Молоді Карпат (прикметник „українська" словацькі шовіністи заборонили). Одначе, в 1947 р. Спілку Молоді Карпат насильно об'єднано з Чехословацькою Спілкою Молоді, у якій поступово звужувалося можливості систематичної праці для української молоді, обмежувано проблеми української національної меншости, аж нарешті дійшло до її повної ліквідації.

„Українська молодь, — говориться в зверненні, — проголошує вірність Чехо-Словаччині, але одночасно вимагає рівности в ній для української меншости. Друзі! Мета наша ясна: створити кращі умови для всебічного розвитку української молоді Чехо - Словаччини. Сподіваємося вашої повної підтримки".

10 березня відбулися збори Товариства Українських Студентів у Братиславі, на яких також ухвалено подібні резолюції. „Ми, — читаємо в тих резолюціях, — за симетричний модель держави двох народів, чехів і сло-

(Закінчення на стор. 3-ій)

VIVAT ACADEMIA!

Промова матері д-ра Марії Должицької, ЧСВВ, в день посвячення нового будинку у Факс Чейзі, Па. 28 квітня ц. р.

(2)

В часі цього церковно-національного відродження також прекрасно розвивалася наша Академія. В 1932 році учениці Академії почали видавати свою шкільну газетку. В 1934 році в Академії забракло місця, і тому перероблено старий сусідній будинок на кляси торговельних курсів, писання на друкарських машинках і стенографії. Розбудовано хемічну і біологічну лябораторії.

Розвиток Академії спонукав нас до нового кроку. До того часу Академія була тільки афілійована з Католицьким Університетом у Вашинґтоні. В 1939 році ми почали докладати старань, щоб Академія мала безпосереднє акредитування від стейту Пенсилвенія. Офіційний представник Стейтової Ради, д-р Джан Дж. Пенц, приїхав до Академії. Він познайомився з пляном курсів, побував на лекціях, оглянув лябораторії, був на концерті хору й оркестри, на якому учениці виступали в українських строях із українськими композиціями. Д-р Пенц, захоплений Академією, її програмою і працею, попросив принести йому мапу й показати, де є та Україна, культурними скарбами якої ми збагачуємо культурні набутки Америки. Він став приятелем Академії, і ще того самого року школа отримала акредитування від стейту Пенсилвенія, а українська мова стала одним із головних предметів, що офіціяльно дістав кредит.

У 1940 році ми збудували новий будинок Академії і закупили бібліотеку на 10.000 томів. До розвою Академії причинився в дуже великій мірі о. д-р Василь Федаш, тодішній наш капелян, великого формату науковець, що надзвичайно вміло виховував учениць, а мені особисто давав цінні вказівки як працювати з новачками, яких я була маґістрою, і з ученицями, яких я була директоркою.

По скінченні другої світової війни доля загнала багато наших рідних на скитальщину. До нас вдавалися по допомогу. Наші учениці під кличем „Діти дітям!" давали концерти, виступали на радіопрограмах, збирали гроші, одежу, забавки й висилали посилки до Европи. Ми допомагали численним громадянам і товариствам. Вкінці спровадили 38 дівчат, православних і католичок.

З приїздом до ЗСА нової еміґрації ми мали великі надії на її повну співпрацю в дальшому розвитку Академії. Ми сподівалися, що не тільки збільшиться число учениць, але також наукові сили внесуть в цю українську інституцію свій вклад, своє знання. Прикро мені сказати, що ми трохи розчарувалися. Більшість зголошених учениць сподівалися мешкати і студіювати задарма, інші за великою знижкою. Наукові сили зголошувалися на добре платні позиції, яких ми не всилі були дати.

Наші організації мало цікавилися українською Академією, не було тоді цього гарного звичаю давати стипендії нашим ученицям або присилати пожертви на розбудову інституції. Провідники українських організацій не відвідували нашої школи, щоб учениці мали нагоду з ними познайомитися. Пригадую собі, яка то була надзвичайна подія, як по десятьох роках існування Академії, перший раз загостили до нас редактор „Свободи" д-р Лука Мишуга, редактор „Юкрейнієн Віклі" Степан Шумейко і секретар Українського Народного Союзу Дмитро Галичин! Це сталося завдяки тодішній нашій учительці Марії Клячко, яка переконала їх приїхати до нас. Тоді також уперше, під час конвенції Українського Народного Союзу ухвалено дати на Академію 250 долярів. А скільки науковців, товариств, організацій і досі не знають, що Академія існує і хто її провадить. Науковці, письменники, поети, видавництва не висилають книжок до нашої шкільної бібліотеки! Часами українське громадянство трактує нас так, ніби ми не є його частиною, ніби ми працюємо для себе, а не для української Церкви і української справи.

Без зацікавлення і допомоги широкого громадянства сестри не могли втримати Академії виключно для українок. Тому ми були змушені в 1948 році відкрити двері для доходячих студенток різних національностей. Зразу вписалося 150 учениць, що внесли повну оплату за науку. Однак, ми потішали себе тим, що учениці інших національностей запізнаються з нашою школою, з нашим обрядом, Україною та її культурою і, може, колись з користю заступатимуть справу України. Для учениць різних національностей я мала точний плян, щоб згодом ця Академія і Коледж, який за порадою Кир Константина Богачевського і заохотою Матері Йосафати, я започаткувала, — стала в З'єднаних Стейтах Америки осередком слов'янських наук.

Я відійшла з Академії і з Факс Чейзу в 1950 році. Молодші сестри, вже тут народжені й вишколені, перебрали провід. І тепер, на вісімдесятому році життя, я радію, що мої сестри - вихованки посвячують ще один будинок Академії і даю признання теперішньому проводові Академії.

Однак, моє старече серце ще більше радітиме, якщо тут народжені сестри, що мають тепер у своїх руках провід Матірного Дому, Академії, чи Коледжу, не забудуть, для якої мети Сестри Василіянки приїхали з Галичини до Америки і започаткували ці інституції, що їх вони сьогодні ведуть.

Наші піонерки приїхали провадити місійну роботу серед громадянства українського походження; плекати наш рідний обряд в українських церквах і бути підпорядкованими українському церковному проводові; дати молоді українського походження знання про Україну, прищепити їй гордість з українського походження; а як прийдеться працювати серед різних національностей, не потонути в морі неукраїнських впливів, але поширити свої впливи на неукраїнське оточення.

Ваша місія, мої дорогі сестри, та сама, що і перших сестер - піонерок. І в нинішніх часах змагання до реформ у Католицькій Церкві пам'ятайте, що це ваша місія і на майбутнє серед громадянства українського походження. Ваша місія служити Українській Католицькій Церкві, плекати свій рідний обряд, традиції та українську мову. Тому, ведіть мої сестри, ведіть цю вам призначену першими піонерками місійну працю і не збочуйте з тієї дороги, не попадайте в комплекс меншовартости, а шукайте кращих засобів до завершення своєї місії, і тоді Бог благословитиме труди, а Америка й Україна будуть вдячні за вашу працю.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

У СПРАВІ ВИСТУПІВ Л. ОРЛИГОРИ

Останнім часом деякі Відділи УККА дають своє благословення чи хоча б моральну підтримку Левові Орлигорі в його акції формування поганської „української національної „релігії". Це виявилося у публічному спонзоруванні його виступів із новими „науковими" відкриттями перед широкими колами громадянства.

Очевидно, кожний має право на вільний вислів думок і переконань, як також і на їх пропаґування. Одначе, коли за пропаґандою стоїть авторитет одної з центральних громадських установ чи її відділів, то до такої акції слід поставитися поважно.

Коли прослухати „наукові" ревеляції п. Орлигори та їх проаналізувати, то годі відпекатися враження, що ми є тут свідками неприємної авантури, викликаної якимсь непорозумінням. У своїх виступах п. Л. Орлигора „науково" зводить Україну та й цілу українську ідею на рівень анекдоту, використовуючи для цього загальну необізнаність із старовинними мовами, як санскрит та гібру, із основами та генезою символів тощо. А всякі спроби виясвити непорозуміння збуває мітинґовою демагогією із анекдотами вроді „підсвереювати поїзд..."

Наголос ставить він на патріотичні почування, цілком природню у нас — політичної еміґрації — дуже вразливі, і ними ж прикривається всю абсурдність „ревеляцій"...

свящ. Сергій Кіндзерявий-Пастухів

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

Частина III

НАТАЛЯ

(30)

Але Наталя — ось дівчина, про яку Кость не смів мріяти — прекрасна, скромна, тиха, щира і така природня, без усяких ґримас або залицяння! І говорить так просто та розумно. Видно, як її всі люблять, і діти до неї туляться, бо вона така ласкава. От, якби ця згодилась! Товариш сказав: „Вона напевно згодиться, але ти не можеш з нею одружитися, бо вона сирота і без посагу. Інакше таку гарну дівчину вже давно висватали б".

Кость, звичайно, знав, що без грошей біда, але гроші, маєток не грали для нього великої ролі. Коли він дістане парафію, то буде з чого жити. Скільки не їздив по парафіях, всюди бачив заможність, достатки. Ще ніколи не чув, щоб хтось із попівства або з семінаристів нарікав на нестатки.

Через свою велику несміливість просив спочатку Кость товариша переговорити з Неонілою Андріївною. Потім звернувся сам до неї. Неоніла Андріївна своєю привітною добротою викликала у нього повне довір'я. Вона зразу сказала, що ця дівчина — сирота і не має віна, а що й він без грошей, то, очевидно, неможливо їм одружитись.

Але Кость заявив, що йому це не вадить, що він передусім цінить людину, а не гроші. Буде працювати, будуть скромно жити, і з часом якось розгосподарюються. Неоніла Андріївна, хоч яка була зворушена і здивована таким некорисливим поглядом, сказала, що, очевидно, він собі не уявляє, яке тяжке становище чекало б їх. Але все таки Кость настоював.

Тоді Неоніла Андріївна зворушилась ще більше і вирішила, що молодик дійсно полюбив Наталю, що власне й Наталя дуже скромна в своїх потребах і можливо, їм буде дійсно добре жити разом.

Ось так воно і сталось. Мабуть, така була їх доля!

* * *

Нове життя

Парафія, яку дістав о. Константин, не була багата. Як дуже непрактична людина, він не вмів вибрати з тих парафій, що були вільні, ліпшу, не їздив на оглядини і не мав з ким порадитись.

Отже, він спинився на тій парафії, яка була найближче до того села, де жили його бідні батьки, міркуючи, що так буде йому легше їм допомагати, бо взяти їх до себе з самого початку не було ніякої можливости. Крім того при цій парафії було багато церковної землі, а він любив широкі простори і думав, що з тої землі матиме добрий прибуток. Приваблювало його і те, що була там річка, а навколо великі ліси.

Приїхали вони на парафію, коли вже була крайня пора, щоб встигнути хоч трохи влаштуватися на зиму.

Парафія їм на перший погляд не дуже сподобалась. Була це незатишна, запущена пустка. Дім досить просторий, але необжитий, бо вже давно не було там священика. Парафіяни виглядали бідно і похмуро. Село було дуже розкидане. Зато ліс був чудовий і річка бистра, чиста, прозора. Було в ній багато риби, а в затоках безліч раків. Отець Константин втішився тим, як дитина, бо це нагадувало йому рідний хутір, коли він за дитячих літ ходив з своїми братами на раки.

Містечко, де можна було щось купити, лежало від села далеко. Вибираючи парафію, о. Константин про це не подумав, і тепер жалував. Своїх коней він ще не мав, а просити у парафіян не хотів. Мусів і коні і екіпаж найняти, а це був значний видаток.

Жиди зразу зауважили, якою непрактичною була ця молода пара, і звичайно це використали.

Наталя любила домашній затишок і якось зуміла з поміччю десерівських килимів пристойно прибрати дві кімнати, де можна було з приємністю посидіти біля теплої печі, в якій весело потріскували смолисті дрова. А дров у церковному лісі була необмежена кількість. В затишних кімнатах можна було прийняти і гостей, що завітали провідати нового священика. Одна з перших тем у розмові була: „Чи пан-отець уже мають зоране поле?" Пан-отець про це ще ані гадки не мав.

Отже, треба було, на пораду одного з досвідчених сусідніх священиків, зарядити парафіянам, щоб зорали поле. Сусід також попередив, що люди тут непривітні і попередній священик покинув парафію через незгоду з ними. Крім того й земля тут піскувата, мало родить. Як сухе літо, то ледве виплачується праця.

Слухав такі речі о. Константин і дорікав собі: чом не зібрав докладніших відомостей про парафію, чом не поїхав на оглядини? Коли виїхав на поле, коли побачив ті зарості бур'янів, ту неродючу землю, коли парафіяни неохоче і недбало те поле зорали, надії о. Константина на добрий урожай розвіялись.

Тим часом у парафії треба було виконувати багато всяких служеб — за довгий час особливо багато набралося неохрищених дітей. Метричні книги були в безладі, треба було все перевіряти за 2-3 роки. Дяка не було. В церкві співав напівграмотний селянин. Школи також не було. До шлюбу щонеділі ставало кілька пар, бо також багато було невінчаних. Селяни за всі ті служби приносили продукти, але грошей не платили або платили так мало, що о. Константин вважав образою приймати таку мізерію, а одночасно було йому проти мислі допоминатися нормальної винагороди. То правда, що люди тут були незаможні, але на горілку грошей мали досить.

Мовчав о. Константин, вважав для себе негідним вимагати оплати за Боже благословення і журився — як, з чого буде жити?

Прийшла зима а вони не мали ні коней, ані корови.

Хоч як це все було неприємно, для о. Константина це не було головним. Він чувся з своєю Наталею таким щасливим, що ті всі турботи відходили на задній плян. Сподівався, що це все тимчасове, мав багато молодої енерґії і вірив, що йому так або інакше вдасться все полагодити. Тішився, що його Наталя така скромна, що не має ніяких особистих вимог, не бажає ніяких прикрас ані дорогих суконь. Крім книжок, які він привозив їй час від часу з бібліотеки, вона не бажала для себе нічого.

З села приносили подостатку курей, риби, раків, сушених грибів і овочів, маку, меду, але з грішми було зле. Мусіли якось обертатися з тою невеликою платнею, яку єпархія платила священикам. Аби якось перезимувати, а вліті, коли земля почне давати свої дари, напевно прибутки збільшаться.

І дійсно, літо було гарне. Селяни нарешті пригнали на парафію корову. Урожай видався досить добрий і, продавши збіжжя, о. Константин трохи заспокоївся. І Наталя чулася добре. Ходила до лісу, де сонячні пагорки та галяви були червоними від ягід, купалася в прозорій річечці, лежала на зеленому м'якенькому моріжку і радісно співала, втішаючись Божою красою. Поправилась, покращала і — відчула, що буде мати дитятко.

Отець Константин поспішив повідомити про це матір. Вона відповіла, що приїде доглянути за недосвідченою донькою.

(Далі буде)

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, 5020 OLD YORK RD., PHILADELPHIA, PA., 19141

Комісія Реґіональних Дослідів НТШ

Ню Йорк. В суботу 11-го травня ц. р. о год. 5-ій веч. відбудеться в залі Українського Інституту Америки, 2 Схід 79 вулиця в Ню Йорку, Наукова конференція комісії реґіональних дослідів з такою програмою: 1. Проф. д-р В. Лев: Вступне слово. 2. Ред. І. Дурбак: „Історична тематика в реґіональних збірниках". 3. Проф. Л. Шанковський: „Тематика визвольної війни 1917-20 рр., як теж боротьба УПА — в реґіональних збірниках". 4. Проф. В. Мацьків: „Історична тематика в большевицьких реґіональних збірниках". Вхід вільний!

В Брюсселі відбулася велика Маніфестація в обороні переслідуваних

Брюссель. — В неділю 28 квітня українці, що проживають в Бельгії, з'їхалися масово до Брюсселі, на заклик Головної Ради Українських Громадських Організацій, щоб відзначити день Прав Людини та заманіфестувати свою солідарність з українським народом на рідних землях. Метою маніфестації було запротестувати перед публічною опінією проти колоніяльного поневолення України, проти закритих засудів, проти депортацій і переслідувань. Маніфестацію попередила два дні перед тим пресова конференція в готелі „Атлянта", на яку прибуло 14 журналістів і запрошених гостей. Експозе для журналістів зробив ред. Вол. Косик з Парижу, довкола якого розвинулася широка дискусія. Журналістам роздано документацію про переслідування в Україні, як також листи Юрка Шухевича, меморіял Президії СКВУ до У Танта і ін.

День солідарности почався урочистими Богослуженнями в обох церквах. Був це рівночасно вияв української релігійної єдности, бо православні українці мали свою Службу Божу в укр. католицькій каплиці, а католики у великій бельгійській церкві, що знаходяться побіч себе. Православну Службу Божу правив о. Протопресв. І. Бачинський, а католицьку правили чотири отці: о. Генеральний Вікарій Г. Фукачик, о. А. Бульс, о. рад. Іван Кіт та о. д-р Б. Курилас. Співав хор під орудою інж. К. Гайдамахи.

Зараз по Службі Божій уставився похід до пам'ятника Невідомого Вояка: напереді два десятки прапорів українських організацій, відтак вінок, що його несли сумівці, далі священики, представники організацій, СУМ, жінки в національних одягах та загал громадянства. Похід нараховував понад 600 осіб. Що пару кроків видніли кличі і транспаренти у французькій і фляманд ській мовах: „Протестуємо проти топтання прав людини в СССР", „Проти російського шовінізму в Україні", „Свобода інтелектуалістам в Україні", „Свобода народам — свобода людині", „Домагаємося звільнення Ю. Шухевича" і ін.

Після закінчення походу у залі ЖОК відбулося велике протестаційне віче. В президії засіли представники організацій, члени ГРУГОВ та о. монсіньйор Дежарден, делеґат кардинала для чужинців у Бельгії, який є щирим приятелем українців. Віче почалося внесенням прапорів, молитвою зложеною о. І. Бачинським на день солідарности та відспіванням „Христос Воскрес". Відтак мав слово п. Д. Сацюк, голова СУБ та монс. Дежарден. Цей останній висловив подив для українців: „Нарід, що так глибоко релігійний та організований мусить добитися своїх прав".

Основну доповідь про переслідування інтелектуальної верстви верстви в Україні виголосив п. О. Коваль. Резолюції відчитали студенти: Я. Добош — по українськи, Ю. Котляр - по французьки, О. Братковський — по фляманд ськи. Вони були прийняті одноголосно та оплесками. Цього самого дня ГРУГОВ вислав телеграму до Конференції прав людини в Тегерані, домагаючись визнання прав для українського народу.

ЮВІЛЕЙНИЙ ЗБІРНИК ПРО ЛИСТОПАД

Комітет Виконавців Листопадового Зриву закликає учасників перебрання влади у Західній Україні — пересилати свої спогади на адресу редактора ювілейного збірника, Ярослава Гриневича, 16 Ст. Маркс Пл. Ню Йорк, Н. Й. 100003.

УКРАЇНЦІ ПРЯШІВЩИНИ ДОМАГАЮТЬСЯ АВТОНОМІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ваків, але рівночасно вимагаємо для національних меншостей повної політичної, економічної та культурної автономії".

Словацькі шовіністи показують свої роги

На всі ці заходи українців Пряшівщини словацькі шовіністи засичали злобою. Забувши про те, що словаки тисячу років перебували у мадярському поневоленні, словацькі шовіністи хочуть держати пряшівських українців у своєму поневоленні. З'одного боку вони самі домагаються повних прав для себе і відокремлення Словаччини в державу, зфедеровану з Чехією, а з другого — гостро виступають проти признання культурної, політичної і економічної автономії для українців Пряшівщини.

В українських містах на Пряшівщині вже чуються оклики словацьких шовіністів: „Українці — на Україну! Там вимагайте своїх прав! На Словаччині — лише по-словацьки!"

У Пряшеві, Гуменнім, Михайлівцях та інших місцевостях Пряшівщини словаки позривали всі вивіски і написи українською мовою.

Отак словацькі шовіністи наміряються знищити українців на Пряшівщині. А „український суверенний уряд" в Києві мовчить, ніби води в рот набрав.

Польська і мадярська національні меншості мають підтримку від своїх амбасад у Празі. Українці також мають ніби „свого" заступника — амбасадора СССР Червоненка, але він не стає в їх обороні. Ніби українцем є новий перший секретар Словацької комуністичної партії Василь Біляк, але й він мовчить. Дехто каже, що він хоч і походить з українського роду, але почуває себе словаком.

І хоч в обороні українців на Пряшівщині ніхто не виступає, та ми віримо, що вони самі себе оборонять і не пропадуть.

Скликано всенародний З'їзд українців Пряшівщини

На 3-го травня ц. р. скликано до Пряшева всенародний з'їзд українців Пряшівщини. На тому з'їзді ухвалено домагання політичної, культурної та господарської автономії для української Пряшівщини і вирішено відновити діяльність Української Народної Ради, яка діяла від часу прогнання німців з Чехо - Словаччини до 1948 р., коли словацькі шовіністи її розв'язали.

ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ ОРГАНІЗАЦІЙ М. НЮ ЙОРКУ під протекторатом ОКУАО ВІДДІЛ УККА

— відзначає —

50-РІЧЧЯ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕТЬМАНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

за таким порядком:

НЕДІЛЯ, 19-го ТРАВНЯ ц. р. год. 11:30 ранку
ПАНАХИДА за св. п. ГЕТЬМАНА ПАВЛА СКОРОПАДСЬКОГО
в церкві Всіх Святих, 206 Схід, 11-та вул.

НЕДІЛЯ, 26-го ТРАВНЯ ц. р. год. 5-та по пол.
АКАДЕМІЯ в Українському Інституті Америки, 2 Схід 79-та вул.

Прохаємо інші Організації стриматись від влаштування імпрез в ті дні.

В суботу, 11 травня, в Шикаґо

відбудеться на пошану недавно померлого

ПОЕТА-МИСЛИТЕЛЯ

ЕВГЕНА МАЛАНЮКА

Літературний Вечір

Головний доповідач: БОГДАН РУБЧАК
В ПРОГРАМІ: СПОГАДИ, РЕЦИТАЦІЇ
Заля СОБОРУ СВ. ВОЛОДИМИРА
Початок о год. 7:30

До участи запрошує Українську Громаду

КОМІТЕТ
Вшанування Пам'яті Е. Маланюка

ПРОСИТЬСЯ ВСІХ БУВШИХ ПРОФЕСОРІВ, УЧНІВ АКАДЕМІЧНОЇ ГІМНАЗІЇ У ЛЬВОВІ,

по можності, взяти численну участь

В ПАНАХИДІ

в СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п. д-ра ОЛЕКСАНДРА ТИСОВСЬКОГО

яка відбудеться

в п'ятницю, 10-го травня 1968 року

о год. 7-ій веч.
в Церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ

КОМІТЕТ СВЯТКУВАННЯ 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ АКАДЕМІЧНОЇ ГІМНАЗІЇ у ЛЬВОВІ

В п'яту річницю смерти
бл. п. **ІРИНИ ПИЗЮР**
замість квітів на могилу
складаємо 100.00 долярів
Східньо-Европейському Дослідному Інститутові
ім. Липинського на видання творів
свого Патрона.

Марта і Богдан ЦИМБАЛІСТІ

П О Д Я К А

З волі Всевишнього, дня 22-го квітня 1968 року відійшла від нас у Вічність наша Найдорожча ДОНЬКА та ДРУЖИНА

бл. п.

ГАЛИНА КАСИДОНЬ МАТИЯШ

Цією дорогою складаємо найщирішу подяку всій Родині, Приятелям і Знайомим, що причинилися до вшанування пам'яті Покійної.

У хвилини глибокого горя та смутку, багато наших Рідних, Приятелів та Знайомих поспішили із духовою піддержкою для нас, за що на цьому місці складаємо Їм всім нашу найщирішу подяку.

Впершу чергу наша щира подяка Всч. о. Ярославові Дибці, ЧНІ, душпастиреві Української Католицької Церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., за уділення Св. Тайн Покійній та часті відвідини у шпиталі та дома, до останньої хвилини Її життя, як і за відслуження Парастасу у похоронному заведенні.

Велика наша вдяка Впр. о. Михайлові Гринчишинові, ЧНІ, пароховi за слова розради та поради в час нашого горя. Пр. о. М. Дзюрманові, ЧНІ, за відслуження Заупокійної Божественної Літургії та за теплі слова потіхи в прощальному слові, виголошеному в часі Літургії в Церкві та відпровадження Тлінних Останків Покійної на місце Вічного Спочинку.

Дякуємо Членам хору та його диригентові Мих. Добошеві за гарні та зворушливі співи в часі відправ, а п. М. Лозинському за читання Псалтиря.

Дякуємо Членам Союзу Українок з Нюарку, що масовою участю у похоронах віддали Покійній останню прислугу, як своїй членці. Рівнож дякуємо Укр. Американським Ветеранам, Клюбові Укр. Американських Демократів, Членам „Чорноморської Січі" та Членам Української Централі в Пассейку за їх участь у похоронах.

Дякуємо Усім, що зложили пожертви на Служби Божі, та Тим, що зложили вінки і квіти та пожертви на добродійні та національні цілі, для яких Покійна невтомно працювала і піддержувала ціле своє життя.

Спеціяльна наша подяка ВПоважаним Панам: д-рам Панчукові, Кравчукові та Робертсові за їхню віддану та жертвенну працю рятувати молоде життя їхньої пацієнтки.

Паням К. Дмуґаш, С. Лаш, А. Корибаник, В. Голик, С. Лидки, К. Верезяк, Л. Олеияк і братовій О. Матияш щира подяка за їхню поміч в шпиталі і дома.

Також дякуємо конґр. Мініш, ассемблімен. Джан Краси, конселменові Франк Аддонізіо і б. майорові Ліо П. Карлін та Членам їхніх організацій за участь у похоронних відправах, та ґубернаторові Річард Дж. Гюз за надіслані вислови співчуття. Товаришам Праці Manufacturer Life та Співробітникам Праці Покійної Harry H. Schick, Inc. Наша щира подяка за численну участь у Похоронах.

Дякуємо похоронному заведенні Литвин і Литвин за взірцеве переведення похоронів.

Дякуємо Всім, що несли тіло Покійної.

Вкінці дякуємо п-м Дацківському, Хомкові з Пассейку та Лозинському за слова потіхи та розради виголошених в часі тризни та п. Волтерові Джанковському, вл. Club Navaho Manor за так гарно виготовлене прийняття для Родини і Приятелів.

Хай Милосердний Господь винагородить Всіх стократно, що віддали останню прислугу Покійній, а нам облегшили наше горе.

Вдячні Всім Вам із цілого серця:

МИХАЙЛО МАТИЯШ — муж та
КЛИМЕНТИНА КАСИДОНЬ — мама

У першу річницю смерти мого Мужа
бл. п. інж. **ДАМЯНА ПЕЛЕНСЬКОГО**
Голови Крайової Пластової Старшини в Німеччині,
складаю даток 50.00 долярів
на пластові табори в Гохлинді в Баварії.

Дружина ОЛЬГА

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ мойого Найдорожчого МУЖА

бл. п. інж.

ДАМЯНА ПЕЛЕНСЬКОГО

Українського Січового Стрільця, доцента УТГІ, Голови Крайової Пластової Старшини в Німеччині відправиться

дня 31-го травня 1968 року

в ЦЕРКВІ СВ. АНДРІЯ ПЕРВОЗВАННОГО в МЮНХЕНІ, Німеччина

Заупокійна Свята Літургія

Прошу Всіх, кому дорога пам'ять Покійного, з'єднатися зі мною у цей день у спільній молитві за спокій Його душі.

Дружина ОЛЬГА

П О Д Я К А

З Волі Всевишнього, дня 19-го січня 1968 року відійшов від нас у Вічність, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, наш Найдорожчий, Незабутній МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п. д-р мед.

ОСИП КЛОДНИЦЬКИЙ

Цією дорогою складаємо сердечну подяку Родині, Приятелям і Знайомим, які в днях безмежного горя і болючої втрати поспішили з висловами співчуття особисто, листовно і телефонічно.

Щиро дякуємо Всеч. оо.: о. М. Олешкові, краянові о. М. Головатому, о. Я. Свищукові за відправи Панахиди і похоронних Богослужень, о. В. Возняковi за часті відвідини в шпиталі, за відслуження Служби Божої і уділення Найсвятіших Тайн, о. монс. Пасці і о. Менціиському за відслуження Заупокійних Служб Божих у 40 день.

Сердечно дякуємо хорові під проводом д-ра Я. Коморудза за спів у часі Панахиди, а професорові И. Пачовському за звеличання своїм співом похоронних Богослужб.

Щиро дякуємо Родині, а саме братові Михайлові і його Родині, який сам в той час лежав у шпиталі, за квіти і пожертви, братові о. митр. д-рові Володимирові і його Дружині, яка лишаючи мужа хворого, приїхала з Нюарку, братові Антонові, його Дружині, Синам і Внукам, які з далекої Міннесоти, Айови і Висконсин, приїхали і всі з нами з великим болем у серці прощали Покійного, моїй сестрі мґр. Галі Ривак-Пачовській, її мужеві Романові і синам, за переживання з нами трагедії, за уладження поминок і за всяку поміч у часі нашого горя.

З глибини серця дякуємо нашим Приятелям з Клівленду: п-ву Стефі і інж. І. Фурам і їхній Родині, інженерові за прибуття на похорон, а цілій родині за жертву і участь у Заупокійній Службі Божій у 40 день в Клівленді і за моральну підтримку, якої дознаємо від них. П-ву Любі і дир. М. Драґанчукам з Шикаґо, які не жалували ні часу, ні труду і стояли вірно при нас, так протягом недуги, відвідуючи хворого, як у часі смерти віддаючи усі останні прислуги Покійному.

Особливо ми вдячні Приятелям, колегам д-рові А. Литваківському, д-рові П. Мощукові, які своїми відвідинами дома і в шпиталі розяснили останні дні Покійного, п-ні професоровій О. Панчишин близькому приятелеві і колезі д-рові С. Кривокульському, п-ву Орисі і д-рові Ю. Городиловським і їх Родині за щиру увагу у часі хвороби, чим підтримали хворого на дусі, а під час нашого горя відзначили достойно Його пам'ять.

П-ву Орисі й інж. О. Клюфасам і п-ву Дарці й І. Менціиським за активну поміч під час похорону і пожертви на Служби Божі, дир. В. Попадюкові, шкільному товаришеві і д-рові Іллі Мулі, краянові за зложення датків на „Укр. Архів-Музей" в Шикаґо, д-рові Олесеві Бабієві за поміщення згадки про смерть Покійного в час. „Українським Життю", краянам п-ву Тимчукам з Філядельфії за співчуття і даток на пресовий фонд „Батьківщини". Д-рові Л. Ільків і Родині, п. Ю. Роґан, п-ву Орисі й інж. А. Гарасовським, д-рові П. Пундієві, п. Романові Лазуркові, мґр. Р. Сасвичеві, д-рові М. Панчишинові, д-рові Ю. Кузичеві, д-рові В. Стефураковi, д-рові А. Вітковському, п. П. Головатому, д-рові Козакові і його Дружині за пожертви на Служби Божі, участь в Панахиді і похороні, відвідини в похоронному заведенні, відпровадження на місце Вічного Спочинку — за все, хто чим причинився, щиро сердечно дякуємо.

Ми щиро вдячні всім Членам „Студентської Медичної Громади" за щирі співчуття, зложення пожертви замість вінка, участь в Панахиді і похороні, а студентам: Я. Гановському, І. Матвіїшиному, М. Гарасимові і Ю. Процикові за активну поміч під час похорону. Не сміємо тут поминути і не висловити глибокої вдячности колеґам, співпрацівникам з „Канкакі Стейтового Шпиталю", де Покійний працював, а які були не тільки співпрацівниками, але також близькими Приятелями і все що є в людській спроможності віддали Покійному у часі недуги і в останній Його дорозі, а нас безупинно підтримують морально на дусі. Цю глибоку подяку шлемо на руки найближчих приятелів: директорові шпиталю д-рові Г. Місевикові, д-рові И. Зубрицькому, д-рові В. Яневічюсеві, д-рові В. Козловському, дрові Р. Соляцкому, д-рові І. Юзевічюсеві і їхнім Дружинам і просимо їх передати решті Колеґам і їх Родинам.

Сердечно дякуємо часоп. „Батьківщині" і „Українському Світові" за теплу згадку про смерть Покійного і вислови співчуття.

Краянам п-ву Л. С. Самбірським за проголошення на своїй „Радіопрограмі" повідомлення про Заупокійну Службу Божу у 40 день смерти.

Похоронному заведенню п. В. Музики за дбайливе переведення похорону.

Вкінці дякуємо цією дорогою численним Приятелям, Знайомим і Рідним по обох боках океану за листовні співчуття. Особливо дякуємо за зворушливий лист Землякам-Співпрацівникам з „Центрального Комітету Станиславівщини", у якім Покійний був представником і редактором Товмаччини, в особах: голові, редакторові І. Ставничому і Дружині, д-рові М. Климишиному, д-рові А. Переґінцеві, ред. О. Новицькому, інж. Л. І. Вертипорох, п. Марії Зубалеві, п. Б. Дейчаківському, дир. професорові О. Левицькому, д-рові П. Ісаїві, п. Т. Ліськевичеві, д-рові М. Кокорудзові, інж. В. Шкові, інж. Р. Раковському, п. С. Слюсарчукові, д-рові А. Фединському, дир. Я. Попелеві й інж. Б. Стрийському — щире українське „Спаси-Біг".

Отцеві Л. Гузареві, пароховi з Керґонксон, Н. Й. за довгий, потішаючий глибокий змістом лист, проф. І. Кузич-Березовському, приятелеві Покійного за щирий приятельський лист і за добре серце цілій Родині.

Знаємо, що ми не самі боліємо по так тяжкій втраті і не маємо досить слів висловити глибоку вдячність за все — за вінки, квіти, пожертви на Служби Божі і інші цілі, участь у Панахиді і похороній Богослужбі, відпровадження на Вічний Спочинок, за численні листи, за щирі слова. — Нехай Господь Бог винагородить стократно Своїми Ласками.

В глибокому смутку:

дружина — ОСИПА
дочка — МАРІЯ ЛІДА
сини — ЗЕНОН і д-р РОМАН з Дружинами
внуки — ХРИСТЯ, КАТРУСЯ, КОСТЯ РОМАН і ТАМАРКА

СПОРТ

редагує В. СОХАН

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

„Тризуб", Філядельфія — Грецько-Ам. СК. Ню Йорк, перші фінальні змагання Сходу в грах за чемпіонат і Чашу ЗСА 1968 року відбудуться в неділю, 12-го травня о год. 4-ій по полудні на грищі Едісон при 29-ій і Камбрія вулицях у Філядельфії. Другі змагання фіналу визначені на неділю 19-го травня в Ню Йорку.

УСК Ню Йорк — „Блу Стар", Ню Йорк, мистецькі змагання „Великої Десятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 12-го травня о год. 1.15 по полудні на грищі Айнтрахт Овал в Асторії, Н. И. Другі мистецькі змагання на цьому ж грищі: „Айнтрахт" - „Джуліяна" о год. 3-ій по полудні.

КЛК Ню Йорк — „Чорноморська Січ", Нюарк, товариські тенісові змагання, дружини в яких виступлять чільні тенісисти Сходу, відбудуться в суботу, 11-го травня о год. 10-ій рано на кортах Айві Гіл Парку в Нюарку, Н. Дж.

П'ЯТИЙ ЧЕМПІОНАТ ЗСА

Чи здобуде „Тризуб" в цьому році п'ятий чемпіонат ЗСА? Відповідь на це питання дадуть зустрічі „Тризуба" із „Грецько-Ам. СК у фінальних грах Сходу 12-го травня у Філядельфії і 19-го травня в Ню Йорку. Ці змагання будуть незвичайно цікавими, бо в них зміряють свої сили чотирократний чемпіон ЗСА із минулорічним чемпіоном. Крім цього оба суперники є в цьому році першунами своїх ліґ, тому їхні зустрічі будуть теж порівнянням сил АФЛіґи і Німецько - Американського Футбольного Союзу. „Тризуб" матиме у греках дуже сильного та аґресивного суперника.

В цих важких змаганнях за найвищу ставку буде важливим чинником моральна піддержка дружини тисячами її прихильників. Тому конечно, щоб „Тризуб" мав на цих змаганнях справді могутню кількатисячну групу симпатиків. Імпозантна кількість глядачів на змаганнях у Філядельфії є важною для „Тризуба" також із інших причин. Саме тепер філядельфійський „Клюб Прихильників Футболу" розглядає пропозицію спонзорувати серію змагань „Тризуба" з декількома закордонними дружинами та з дружинами професійної ліґи. Такі змагання мали б відбуватися на великому стадіоні Темпел Університету і були б влаштовані на „бизнесовий" лад з великою реклямою у пресі, радіо та телевізії. Тут варто згадати, що „Клюб Прихильників Футболу" об'єднує поважне число американських ентузіястів цього спорту, а очолюють його кілька визначних філядельфійців, в тому один конґресмен і визначний архітект. Рішення цього „Клюбу" спонзорувати міжнародні змагання „Тризуба" збільшило б число американських глядачів на змаганнях „Тризуба", і це дало б нашій дружині нагоду ширше пропаґувати українське ім'я через пресу, радіо і телевізію. Тому маси глядачів на змаганнях „Тризуба" з греками можуть мати рішальне значення для використання нагоди „Тризуба" зробити ще більше для пропаґанди українського імени в спорті. Число глядачів може переконати „Клюб Прихильників Футболу", що наша дружина має за собою численну публіку, і що „Клюбові" оплатиться спонзорувати змагання „Тризуба".

Я. Татомир

— о —

В ДІТРОЙТІ ВІДБУВСЯ ТУРНІР КРУГЛІВ УНС

Дітройт, Міш. (В.П.) у суботу, 27-го квітня 1968, в „Тандербирд Лайнс" біля Дітройту відбувся Третій Крайовий Турнір Круглів УНС. У змаганнях, що почалися в ранішніх годинах, взяло участь 105 змагунів, 14 дружин по 5 осіб чоловічих та 7 жіночих, які прибули з місцевостей: Дері, Елікіпа, Ембрідж, Па., Рочестер, Н. Й., Клівленд, Огайо, Шикаґо, Ілл. та Дітройт, Миш.

Після закінчення змагань, у цім же приміщенні відбувся Бенкет, з участю 160 осіб змагунів та гостей. Програму бенкету відкрив голова Спортового Комітету та заразом голова Окружного Комітетту відділів УНС в Дітройті п. Володимир Дідик, а нею проводив п. Володимир Борискевич-Бойд. Бенкет започаткував молитвою о. монс. Михайло Бохневич, який, пізніше, привітав гостей. У вокальній частині виступав молодий соліст, студент Мишиґинського університету — Олег Хміль. Голова Спортової Комісії УНС, головний контрольор п. Ів. В. Іванчук зреасумував підготову та змагання. Заступник Головного Предсідника УНС інж. Степан Куропась вказав на опіку УНСоюзу над цього роду спортом, який корисно впливає на товариське життя частини членства УНС та популяризацію союзових ідей. В часі його промови члени Спортової Комісії УНС пані Гелен Олек та п. Андрій Джула, обоє Головні Радні УНС, вручили 32 трофеї переможцям та роздали їм близько 1.500.00 дол. нагород.

Зорганізовану громаду Дітройту репрезентував та вітав зібраних голова Метропольітального Відділу Українського Конґресового Комітету Америки інж. Василь Колодчин. Майстер церемонії представив цілий ряд визначних гостей - учасників бенкету, серед яких були: відомий мистець-маляр маестро Едвард Козак, Петро Пуцило та Іван Ващук — ловні контрольори УНС, П. Дуда та Василь Гузар — кол. головні радні УНС, Володимир Гірняк — обласний організатор, д-р А. Слюсарчук та інші. Настрій учасників різко змінила болюча вістка про смерть бл. пам. Івана Кокольського — головного касира УНС, пам'ять якого вшановано однохвилинною мовчанкою.

Організацією бенкету занимався окремий місцевий комітет зложений із членів управи Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу в Дітройті в складі: Вол. Дідик, Я. Базюк, Василь Папіж, Дмитро Кошильовський і Михайло Ярема.

Переможці поодиноких конкуренцій Турніру Круглів УНСоюзу: Дружинова першість жінок: дружина 22 відділу УНСоюзу з Шикаґо. Індивідуальна першість жінок: Марія Скриник з Шикаґо за серію 586 точок. Першість жінок у подвійній грі: Роза Пітула і Юлія Ґуґлик з Шикаґо за серію 1,093 точок. Дружинова першість чоловіків: „Запорозька Січ" Рочестер. Індивідуальна першість чоловіків: Михайло Редош із Шикаґо за серію 680 точок. Першість чоловіків у подвійній грі: Вадим Мишалів і Роман Плешкевич з Шикаґо за серію 1,284 точок.

— о —

Дружина жінок з Шикаґо, — переможець турніру Круглів УНСоюзу разом із головою Спортового Комітету УНСоюзу Іваном Іванчуком. Стоять зліва: І. Іванчук, Ольга Козак, Мільдред Баня, Ольга Дацьків, Патриція Дацьків і Гелен Олек, змагунка цієї ж переможної дружини і член Спортового Комітету УНСоюзу.

ЛОМАЮТЬ ПРАВИЛА АФЛІҐИ

Минулої неділі, 5 травня, в Балтиморі, відбулася кількакратно відкладана зустріч місцевого клюбу „Фласрс" і „Чорноморської Січі". Згідно з календарцем АФЛіґи, це мали бути лігові змагання. Їх виграли господарі вислідом 2:1.

На жаль і на здивування кругів АФЛіґи ця зустріч послужила господарям до зломання кількох важливих точок правил Ліґи, внаслідок чого може прийти до відповідного покарання шими точками є:

1. Замість на закритому стадіоні, як водиться в АФЛізі, гра відбулася на відкритій площі в парку.

2. Не маючи повного складу власних змагунів, „Фласрс" виставили збірну футболістів з різних балтиморських і вашинґтонських клюбів.

3. Господарі зустрічі не звернули „Ч. Січі" ґарантованої суми 800 дол., яку вони дістали в попередніх змаганнях в Нюарку.

З прикрістю згадуємо цей найновіший факт ломання підставових правил Ліґи, що має місце в старій АФЛізі. Сподіваємось, що відповідні органи АФЛ розглянуть цю справу і винесуть правильне рішення для власного добра та престижу.

„Чорноморська Січ" (юнаки) — **Ґреґем СК** (юнаки) 1:0. Переможного ґоля здобув Лісевич.

„Чорноморська Січ" (учні) — **Гайнц СК** (учні) 3:0. Голі для „Ч. Січі" здобули: Копійчук, Кукжицький і Ткач.

О. Твардовський

УКРАЇНЦІ В АСОЦІЯЦІЇ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ МАНІТОБИ

Вінніпеґ — У кінці квітня в Вінніпеґському університеті відбулась Конференція Людських Прав, з участю міністра юстиції з Оттави Д. МекДоналда та ін. членів канійського уряду. У конференції взяли участь також семеро українців. У резолюціях поставлено вимогу, щоб уряд Канади зайнявся мовною проблемою на Манітобщині та зайняв становище до рекомендацій Королівської Комісії для двомовности.

Розшуки

ПРОСИТЬСЯ ПОМОГТИ ЗНАЙТИ РОДИНУ

Олекса та Андрій Якимів (рідні браття) сини Костя — роджені у Середних Серках, повіт Станиславів, Зах. Україна. На рідних землях залишилися: брат Діонізій та сестра Марія, а брат Петро у Югославії.

Олекса та Андрій жили у Шикаґо. Олекса писав до 1936-37 року, а працював у готелі. Потім мав виїхати на фарму коло Шикаґо. Мав жінку Наталку, сина та доньку.

Олексу та Андрія пошукують їхні кревні Стефан та Михайло Якимів з Врбаса, Бачка, Югославія. Хто знав би про них або вони самі, прошу писати на адресу:
Мґр. Михайло Головатий
2221 Вест Валтон Ст.
Шикаґо, Ілл. 60622

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 12-го ТРАВНЯ 1968 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва Любов — 45-ий Відд., о год. 11:30 до 1:30 в домі У. А. Горожан при 847 Franklin St. Проситься чл. явитись та вирівняти свої вкладки. — Управа.

СОЮЗОВЦІ! ВСІ БЕЗ ВИЙНЯТКУ ЗУСТРІЧАЙМОСЯ З ЧЛЕНАМИ ЕКЗЕКУТИВИ УНСоюзу НА ОКРУЖНИХ ЗБОРАХ. НЕХАЙ НА НИХ НЕ ЗАБРАКНЕ НІКОГО З ВАС!

ТАРЗАН. Ч. 5995 Танок великих мавп!

ALERTED BY PRIMITIVE DRUMBEATS, THE THREE COMPANIONS RACED THROUGH THE JUNGLE.
ABRUPTLY, TARZAN HALTED HIS FRIENDS. "LOOK!" HE SHOUTED.
IN A CLEARING AHEAD WAS A BAND OF GREAT APES, DANCING WILDLY ABOUT THE UNCONSCIOUS FORM OF IVY VINES!

Заалярмовані примітивним биттям у барабани три компаньйони поспішали через джунґлі.

Нагло Тарзан стримав своїх приятелів: — Дивіться! — гукав він.

На галявині перед ними була зграя великих мавп, які дико танцювали довкола несвідомої постаті Айві Вайнс!